

Եղիշե Չարենց

Դեպի երկինք է տանում ճանապարհը հին

Դեպի երկինք է տանում ճանապարհը հին:

Քո հմայքն եմ ես երգում այս երգում կրկին:

Քո հմայքը հեռավոր, քո հմայքը կույս,

Նորի՛ց ժպտում ես ահա կարոտած հոգում:

Քո ժպիտն եմ ես տեսնում արևի հոգում,

Քո ժպիտը վարդագույն իրիկվա միգում:

Հո՛ւր է դարձել ու կրակ քո ժպիտը հեզ

Քեզ եմ նետում ես նորից սիրտս ողջակեզ:

Թող բորբոքվի՛, թող վառվի՛ կրակուն

Քո արնաշաղ, քո կարմիր կրակուն: